

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 332/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., V., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 60/2008 a jeho uznesením z 22. januára 2009, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 19/2009 a jeho uznesením zo 16. marca 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 41/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2010 doručená sťažnosť J. L., V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 60/2008 a jeho uznesením z 22. januára 2009, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 19/2009 a jeho uznesením zo 16. marca 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 41/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009.

Zo sťažnosti a z ústavným súdom vyžiadaných na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že sťažovateľ je okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 60/2008 trestne stíhaný pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 a § 212 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k osobe predsedníčky senátu okresného súdu sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti z dôvodu, *„že predsedníčka senátu rozhodovala inú trestnú vec sťažovateľa vedenú na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 3 T/249/07“*. O tejto námietke okresný súd uznesením z 22. januára 2009 rozhodol tak, že predsedníčka senátu nie je vylúčená z prerokúvania trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 60/2008. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 19/2009 zo 16. marca 2009 rozhodol tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na tieto skutočnosti podal sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 41/2009 z 15. decembra 2009 odmietol s odôvodnením, že nie sú splnené podmienky dovolania s prihliadnutím na jeho neprípustnosť podľa § 368 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Podľa názoru sťažovateľa sú spomenuté rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu nepreskúmateľné, *„nakoľko v uvedenom prípade došlo k tej skutočnosti, že vo veci rozhoduje sudca, ktorý je zaujatý. ... sú dôvodné pochybnosti o nezaujatosti JUDr. N. T., nakoľko predchádzajúca trestná vec č. k. 3 T/294/2007 sa bezprostredne dotýka trestnej veci 1 T/60/2008 vedenej na Okresnom súde Prievidza. ... je jasne preukázateľné, že sudca už má vedomosť a to bezprostrednú o uvedenej trestnej veci a teda*

už má vytvorený názor na posúdenie trestnej veci č. k. 1 T/60/2008. Zároveň uvádzam, že tvrdenie Krajského súdu Trenčín..., že ide o zákonnú sudkyňu nie je pravdivé, nakoľko uvedená trestná vec pripadla sudcovi JUDr. V. C. a ten aj bol podľa platného rozvrhu práce aj zákonným sudcom v senáte 1 T, pričom však táto vec mu bola odňatá..., pričom uvedená vec bola pridelená JUDr. N. T. opatrením predsedu súdu č. k. Spr 3/08..., kde je uvedený dôvod odňatia práve tá skutočnosť, že JUDr. N. T. pojednávala trestnú vec 3 T/249/2007...

Uznesením Okresného súdu Prievidza, zo dňa 22. 1. 2009, sp. zn. 1 T/60/2009, uznesením Krajského súdu Trenčín č. k. 3 Tos 19/2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo/41/2009 boli porušené základné práva sťažovateľa:

... bolo vedené nespravodlivé súdne konanie voči sťažovateľovi...

Právo na spravodlivý proces v prípade sťažovateľa spočíva v tom, že prvostupňový súd, odvolací ako aj najvyšší súd v sústave všeobecného súdnictva nesprávne aplikovali ustanovenia zákona týkajúce sa vylúčenia sudcu z prejednávania veci vzhľadom na jeho zaujatosť, čím porušili práva sťažovateľa. “

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Prievidza sp. zn. 1 T/60/2008, Krajský súd Trenčín sp. zn. 3 Tos/19/2009 a Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo/41/2009 svojim postupom porušili základné právo J. L. ... na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa Ústavy Slovenskej republiky.

J. L. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1 Euro, ktoré mu sú Okresný súd Prievidza, Krajský súd Trenčín a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní vyplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Prievidza, Krajský súd Trenčín a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní zaplatiť náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v sume 245,70 Eur na účet jeho advokáta JUDr. P. P. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 60/2008 a jeho uznesením z 22. januára 2009, postupom krajského súdu v konaní

vedenom pod sp. zn. 3 Tos 19/2009 a jeho uznesením zo 16. marca 2009 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 41/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu je sťažnosť sťažovateľa podaná oneskorene.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 4. júna 2010 (podaná na poštovú prepravu 2. júna 2010). Uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 T 60/2008 z 22. januára 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 19/2009 zo 16. marca 2009 nadobudlo právoplatnosť dňom vydania druhostupňového rozhodnutia, proti ktorému nebolo možné podať riadny opravný prostriedok, t. j. 16. marca 2009. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľovi, ako aj jeho obhajcovi bolo uznesenie krajského súdu doručené 8. apríla 2009. Od uvedeného dátumu, keď sa sťažovateľ mohol dozvedieť o prípadnom porušení svojich základných práv alebo slobôd napadnutými rozhodnutiami tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (t. j. dva mesiace).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť v časti namietajúcej postup a rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu nepovažoval sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za podanú oneskorene, aj keď konanie vedené najvyšším súdom bolo právoplatne skončené 15. decembra 2009, t. j. oveľa skôr, ako dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, avšak k jeho doručovaniu sťažovateľovi a jeho obhajcovi pristúpil okresný súd až 20. mája 2010. O prípadnom porušení základných práv sa teda sťažovateľ dozvedel až v lehote určenej na podanie sťažnosti ústavnému súdu. Napriek tomu je však sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatu sťažovateľových námietok tvorí jeho tvrdenie, „že vo veci rozhoduje sudca, ktorý je zaujatý“, a tvrdenie, „že prvostupňový súd, odvolací ako aj najvyšší súd... nesprávne aplikovali ustanovenia zákona týkajúce sa vylúčenia sudcu z prejednávania veci vzhľadom na jeho zaujatosť“. Sťažovateľ porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy konkrétne nenamietal (ústavný súd tento záver vyvodil zo skutočnosti, že v odôvodnení sťažnosti sa o tomto článku ústavy nezmieňuje tak, ako to urobil v prípade čl. 46 ústavy), preto ústavný súd vzhľadom na ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde (viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania) preskúmal postup a rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadiska ochrany základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neopodstatnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

S prihliadnutím na uvedenú judikatúru ústavný súd nemôže zastúpiť všeobecný súd vo vzťahu k posúdeniu otázky zaujatosti konajúcej predsedníčky senátu okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa a rozhodnúť o nej. Úloha ústavného súdu v rámci konania o sťažnosti sťažovateľa podanej podľa čl. 127 ústavy, v ktorej namieta porušenie základných práv, spočíva „iba“ v preskúmaní, či všeobecné súdy, ktoré o tejto otázke rozhodovali, postupovali v súlade s ústavno-procesnými princípmi a či ich postupom nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, t. j. či zákonné ustanovenia, ktoré sa na danú problematiku vzťahujú, všeobecné súdy vyložili a aplikovali ústavne konformným

spôsobom. Z tohto hľadiska ústavný súd pristúpil aj k preskúmaniu napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Tdo 41/2009 z 15. decembra 2009 uviedol, že *„dovolanie je síce podané prostredníctvom obhajcu a uvádza konkrétny dovolací dôvod, avšak trpí odstrániteľnými chybami, no najmä chybou neodstrániteľnou. Za odstrániteľnú chybu možno považovať skutočnosť, že dovolanie neobsahuje konkrétne zákonné ustanovenia, ktoré mali byť porušené vzhľadom na uvedený dovolací dôvod. Neodstrániteľná chyba spočíva v tom, že nie je v súlade s § 368 ods. 1 Tr. por.*

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Trestný poriadok nevymedzuje síce pojem vec právoplatne skončená, ale z výkladu jeho ustanovení § 368 až 392 (o dovolaní) je logické prijať záver, že uvedený pojem naplňajú len rozhodnutia týkajúce sa merita veci, teda rozhodnutia, ktorým sa končí trestné stíhanie obvineného ako celok. Odporovalo by logickým záverom zákona (Trestného poriadku), ak by mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním – bolo prípustné napadnúť aj iné rozhodnutia súdov prvého či druhého stupňa nie vo veci samej, teda tie, ktorými bolo rozhodnuté len o parciálnych otázkach. Takými sú z pohľadu celého trestného stíhania rozhodnutia upravujúce procesný postup, uloženie pokuty a mnohé ďalšie. Tieto rozhodnutia majú vlastný režim opravných prostriedkov, pokiaľ ich zákon vôbec pripustil; ich základným znakom je vždy to, že nimi nie je trestné stíhanie obvineného právoplatne skončené, ale je možné v ňom pokračovať aj keď v iných procesných podmienkach.

V rozhodovanej veci teda nie sú splnené podmienky dovolania s prihliadnutím na jeho neprípustnosť podľa § 368 ods. 1 Tr. por. (ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky dovolania).

Vzhľadom k tomu, že tu je, okrem odstrániteľných nedostatkov, aj neodstrániteľný nedostatok podmienky dovolania, nevyzval predseda senátu dovolacieho súdu dovolateľa (podľa § 379 ods. 1 Tr. por.) na odstránenie odstrániteľných nedostatkov dovolania.

Najvyšší súd... na základe vyššie uvedených dôvodov na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci, dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Tr. por. per analogiam.“

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, prečo bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť. Najvyšší súd uviedol, v čom videl nesplnenie podmienky prípustnosti dovolania sťažovateľa, poukázal pritom na platnú a účinnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na dovolacie konanie a jej výklad, ako aj dôvodnosť jej aplikácie dostatočným spôsobom ozrejmil.

Ako už bolo uvedené, úlohou ústavného súdu je kontrolovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže však zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné. A práve aj v tomto smere sa rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadiska sťažovateľovej námietky o jeho „nepreskúmateľnosti“ javí ako akceptovateľné.

Ústavný súd považuje výklad a aplikáciu ustanovení Trestného poriadku najvyšším súdom za ústavne konformnú. V súvislosti s otázkou prípustnosti dovolania v trestnom konaní proti rozhodnutiu, ktorým sa právoplatne neskončilo konanie vo veci samej, ale v rámci neho konanie o inej otázke, ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia napr. I. ÚS 323/06 a I. ÚS 324/06, v ktorých sa touto otázkou zaoberal, a jeho závery možno obdobne aplikovať aj na vec sťažovateľa. Preto aj názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ktorým sa rozhodlo o sťažnosti proti uzneseniu o námietke zaujatosti predsedníčky senátu okresného súdu, treba považovať za súladný s ústavou.

Podľa judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je Trestný poriadok.

Ústavný súd teda nezistil taký výklad relevantných ustanovení procesného predpisu upravujúceho postup v trestnom konaní v označenom rozhodnutí najvyššieho súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktorý by mohol vyvolať nezlučiteľné účinky s ústavou. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Vzhľadom na tieto dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec je potrebné zdôrazniť, že v konečnom dôsledku sťažovateľ bude mať stále k dispozícii účinné právne prostriedky nápravy v prípade, že bude presvedčený o tom, že v jeho veci nerozhodla zákonná sudkyňa, a to najmä riadny opravný prostriedok proti meritórnemu rozhodnutiu okresného súdu – odvolanie (§ 306 a nasl. Trestného poriadku), ale aj mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, avšak až po právoplatnom skončení veci samej (§ 368 a nasl. Trestného poriadku). Z tohto pohľadu na prerokovanie sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy in fine nemá právomoc, preto by ju musel v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júla 2010